

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

Pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Strălnăitatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R

JURISPRUDENȚA STRĂINĂ :

Curtea de justiție civilă din Geneva : *Détruche cu Bichet*, cu o Adnotațiune de d. D. Alexandresco.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ :

Inalta Curte de casație și justiție, s. I : *Slaver Anghelidi cu Năstase Nedu*.

Idem, s. II : *Jean Farjon*, recurs corecțional.

Idem : *Ion Cârștea Matei zis și Corijan*, condamnat în criminal.

Idem : *C. Eșeanu*, recurs în materie fiscală.

Idem : *Gheorghe Avgherino cu N. M. Atanasulis*.

Informațiuni-Bibliografie.

JURISPRUDENȚĂ STRĂINĂ

CURTEA DE JUSTIȚIE CIVILA DIN GENEVA

Audiența de la 22 Octombrie 1899

Președenția Domnului BURGYY, Președinte

Détruche cu Bichet

Copil minor. — Accident cauzat prin bicicletă. — Responsabilitatea civilă a tatălui și mamei.—Art. 1000, § 2 C. C.

Tatăl nu poate fi considerat ca civilmente responsabil de urmările accidentului cauzat prin o bicicletă de cătră fiul său minor, care n'a comis de cât o greșală ușoară și nu este în deobște cunoscut ca imprudent sau nedibaciu, fiind că nu se poate imputa, în asemenea caz, tatălui o lipsă de praveghere prin faptul că a permis unui fiu, în vârstă de 17 ani, să circule în bicicletă pentru interesul său plăcerea sa.

În ziua de 2 Octombrie 1897, copila Lina Bichet, care se juca pe uliță, a fost de o dată și cu violență resturnată de tânăra Ferdinand Détruche, care se afla pe o bicicletă. Această cădere producând copilei leziuni grave și rupându-i chiar piciorul drept, părintele ei, în calitatea sa de administrator legal al averii copiilor săi (art. 343 C. civ. rom.), chiamă în judecată înaintea trib. civ. din Geneva pe tatăl autorului accidentului și cere ca acesta să fie condamnat la daune, în calitate de epitrop și de administrator legal al bunurilor copiilor săi minori (art. 1000, § 2). Tribunalul admitând acțiunea și recunoscând că culpa părintelui consistă în faptul de a fi permis copilului său minor să circule pe o bicicletă, atunci când nu era destul de

experimentat și de prudent, această sentință a fost reformată de Curtea din Geneva, după apelul lui Détruche tatăl, prin următoarea deciziune :

Curtea,

Considerând că Détruche, tatăl, nu poate să fie personal responsabil de urmările accidentului întâmplat tinerei Bichet de cât atunci când s'ar stabili că n'a exercitat asupra fiului său minor supravegherea ce'i incumbă legalmente, după modul obicnuit și cu luarea aminte cerută de împrejurări; că nu s'a stabilit, nici articulat măcar că tânăra Détruche ar fi un băeat, recunoscut în deobște ca imprudent sau nedibaciu; că acest tânăra este aproximativ în vârstă ca de 17 ani, după cum aceasta rezultă din martorii ascultați de tribunal, căci nici o altă informație nu s'a adus în această privință de părțile interesate; că, în aceste condițiuni, Détruche, tatăl, nu poate fi condamnat ca personal responsabil de urmările accidentului întâmplat copilei Bichet; că greșeala lui Détruche, fiul, ușoară și momentană, a fost rezultatul unei nebagări de samă momentane pe care tatăl său n'a putut s'o previe; că nu se poate face o culpă tatălui de a fi lăsat pe fiul său, în vârstă de 17 ani, să circule pe o bicicletă pentru plăcerea sa și interesele sale; că prin aceasta tatăl n'a lipsit de la datoria de supraveghere ce'i incumbă după lege; că este un uz constant de a lăsa să circule singuri pe bicicletă tinerii de această vârstă și că acest fapt singur nu poate să angajeze răspunderea civilă a tatălui pentru accidente întâmplante, dacă, mai cu samă, imprudența comisă este ușoară și nu este consecința unei nedibacii sau a unei imprudenții obicnuite din partea minorului; că, deci, rău și fără cale primii judecători au considerat, în specie, pe tată ca civilmente responsabil de urmările accidentului datorit fiului său minor.

Pentru aceste motive: Infirmă sentința apelată, etc. (!).

Adnotațiune. — Înainte de a ne ocupa de deciziunea Curții din Geneva, mai sus reprodusă, și de a vedea dacă soluțiunea ei este juridică, vom dice câteva cuvinte în privința responsabilității care incumbă, în genere, părinților pentru prejudiciul cauzat de copiii lor minori ce locuesc cu dênșii.

(1) Veđi această decizie, publicată în Sirey, anul 1899, partea IV, p. 28, 29.

În timpul căsătoriei, tatăl exercitând singur puterea părintească asupra copiilor săi minori (art. 327), se înțelege că numai el răspunde de prejudiciul cauzat prin fapta lor, pentru că responsabilitatea civilă nu este, în cazul de față, de cât consecința autorității părintești.

Mama nu devine deci responsabilă de delictele sau quasi-delicturile copiilor săi de cât atunci când paza lor îi este legalmente încredințată, adică de câte ori tatăl este pus în imposibilitate de a exercita autoritatea părintească. Astfel ar fi, de exemplu, casurile în care bărbatul ar fi smintit, declarat sau presumat absent, interzis judecătorește sau legalmente (arg. din art. 124 și 132 C. C.), etc. Textul art. 1000 nu este deci exact când declară pe mamă responsabilă *numai după moartea bărbatului*.

O absență momentană a tatălui, precum ar fi, de exemplu, o călătorie, nu l'ar descărca însă de răspundere (2).

Mama naturală având puterea părintească asupra copiilor săi naturali legalmente recunoscuți (art. 337), va răspunde cu bună samă de delicturile sau quasi-delicturile lor.

Dacă căsătoria nu s'a desfășurat prin moarte (singurul caz pe care îl prevede legea), ci prin despărțenie, responsabilitatea va privi pe soțul căruia copilul a fost încredințat.

Legea prevede că tatăl, și în lipsa lui, mama răspunde de delicturile copiilor lor minori, fără a distinge dacă sunt emancipați sau nu; de unde rezultă că ei vor răspunde și de delicturile sau quasi-delicturile copiilor emancipați, pentru că, deși emanciparea face să înceteze puterea părintească, totuși autoritatea morală a părinților subsistă și în urma ei, ear pe de altă parte, părintele a comis o culpă emancipând un copil care nu era vrednic de această binefacere (3).

Cât pentru emanciparea tacită care rezultă din căsătorie (art. 421), ea face să înceteze responsabilitatea părinților, pentru că, pe de o parte, prin căsătorie copilul devine capul unei noi familii, sau trece sub autoritatea maritală, dacă este vorba de o femeie, ear pe de alta, copilul căsătorit nu se mai găsește sub paza și privigherea părinților săi (4).

Responsabilitatea civilă a părinților, prevădută

(2) T. Huc, VIII, 440. Aubry et Rau, IV, § 447, p. 757, nota 1, *in fine*. — *Contrà*. Marcadé, V, art. 1384, No. 2. Larombière, V, art. 1384, No. 3.

(3) Baudry, II, 1352. Thiry, III, 206. Demolombe, XXXI, 578. Sourdat, *De la Responsabilité*, II, 827. Muteau, *De la Responsabilité civile* (Paris, Ch. Marescq, 1898), p. 176. — *Contrà*. Laurent, XX, 558. T. Huc, VIII, 440, p. 584, 585.

(4) Marcadé, V, art. 1384, No. 2. Demolombe, XXXI, 577. Sourdat, T. Huc, Muteau, Laurent, Baudry, Thiry, etc., *loco supra cit.*

de art. 1000, ar subsista, după unii, chiar când copilul lor minor, ce locuiește cu dânsii, ar fi fost *pentru moment* încredințată supravegherei unei alte persoane, rămânându-le însă recurs în contra acestei persoane, dacă ea s'ar fi făcut culpabilă de o imprudență sau de o neglijență oarecare (5).

Acest recurs, părinții îl au și în contra copilului, autor al daunei, de câte ori ei au plătit pentru dânsul și el are o avere personală (6). Art 63 din Codul federal al obligațiilor din 1881 (Elveția) și art. 1904 din Codul spaniol de la 1889, sunt formalii în această privință (7).

Părinții nu mai sunt însă în genere responsabili de câte ori, în momentul comiterii delictului sau quasi-delictului, copilul lor minor a fost *într'un mod permanent*, încredințat unei persoane fie ca servitor (8), fie spre a învăța un meșteșug, sau a fost așezat într'o casă de educație, de ex., într'un pension, într'o școală publică sau privată, etc., fie ca intern sau extern, trecând astfel sub privigherea și paza unei alte persoane, sau când el a intrat în armată, fie chiar ca angajat voluntar (9).

Pentru ca părinții să fie civilmente responsabili de faptele comise de copiii lor, se cer două condițiuni:

1° Copiii trebuie să fie minori;

2° Ei trebuie să locuiească împreună cu dânsii, fiind că numai astfel li se poate imputa o lipsă de privighere. Aceste cuvinte nu trebuiesc însă luate *ad litteram*, căci tatăl, și în lipsa lui mama, ar răspunde de daunele cauzate de copiii lor, dacă i-ar lăsa să ducă o viață destrăbălată și vagabondă, sau dacă trimițându-i la studiu în alt oraș, i-ar lăsa de capul lor.

De câte ori aceste două condițiuni sunt întrunite, responsabilitatea părinților se întinde la toate actele daunatoare comise de copiii lor, pe care o supraveghere mai de aproape ar fi putut să le împedice.

Tatăl și mama pot să se descarce de responsabilitatea care apasă asupra lor, stabilind că, în momentul săvârșirii delictului sau quasi-delictului, copilul lor minor era încredințat supravegherei unei alte persoane, de ex., unui meșter (artisan)

(5) Aubry et Rau, IV, § 447, p. 757. — *Contrà*. T. Huc, VIII, 441. Laurent, XX, 562, 567. Demolombe, XXXI, 582.

(6) Cpr. Cas. fr. D. P. 87. 1. 31. *Pand. Périod.* 88. 1. 351.

(7) Unele legislațiuni străine permit judecătorilor de a pune o parte din daune în sarcina minorului sau a ori cărei alte persoane iresponsabile. Veđi, de ex., art. 1310 C. austriac, co-rispondător cu art. 1738 din Codul Calimach; art. 1835 Cod. Cant. Zurich, etc.

(8) Cpr. C. Paris, 17 Ian. 1895. *Pand. Périod.* 95. 2. 352.

(9) Laurent, XX, 563. Sourdat, II, 281. Demolombe, XXXI, 585.

care era însărcinat a-l învăța un meșteșug, sau unui institutor (art. 1000, § 4).

Ei mai pot încă să se descarce de răspundere, dovedind că au fost în imposibilitate de a împedea faptul daunator ⁽¹⁰⁾. «*Nullum crimen patitur is, qui non prohibet, cum prohibere non potest*» ⁽¹¹⁾.

Trebue însă să observăm că imposibilitatea de a împedea faptul daunator n'ar rezulta în genere din simpla împrejurare că actul prejudiciabil a avut loc în afară de prezența lor.

Ast-fel, s'a decis cu drept cuvânt că părintele poate fi declarat civilmente responsabil de faptele ilicite comise de copilul său minor ce locuiește cu dânsul, cu toate că, în momentul comiterii faptului, copilul se găsea la o persoană străină, într'o altă comună, pentru a petrece câte-va zile de vacanțe ⁽¹²⁾.

Această soluție este juridică, pentru că părinții nu încetează de a fi responsabili de faptele copiilor lor minori prin simplul fapt că ei n'au putut să împedea faptul daunator. Ei sunt în culpă, și prin urmare, responsabili de câte ori faptul copiilor se poate imputa unei lipse de disciplină domestică, sau rălelor exemple ce au primit de la părinții lor ⁽¹³⁾.

În ori-ce caz, tribunalele apreciază în mod suveran cauzele de scuze invocate de părinți în apărarea lor ⁽¹⁴⁾.

Dovada că părintele a fost în imposibilitate de a împedea faptul copilului său minor, va putea fi făcută prin marturi, presupțiuni, etc. ⁽¹⁵⁾. Tribunalele sunt însă în drept, ca în orice materie, a respinge probele invocate de părinți, dacă faptele propuse de ei nu sunt pertinente sau concludente în cauză ⁽¹⁶⁾.

De și legea nu vorbește în art. 1000, § 2 de cât de responsabilitatea tatălui și a mamei, totuși se decide în genere că aceeași responsabilitate apasă și asupra epitropului, după cum prevede a-nume art. 1153 din Codul italian ⁽¹⁷⁾, pentru că

⁽¹⁰⁾ Cpr. C. Douai, D. P. 94. 2. 159.

⁽¹¹⁾ L. 100, Dig., 50, 17, *De regulis juris antiqui*. Veđi și L. 50, Dig., eod. tit., unde se ăice: «*Culpa caret, qui scit sed prohibere non potest*».

⁽¹²⁾ Cpr. C. Dijon, Aix și Limoges. D. P. 76. 2. 70. D. P. 94. 2. 159. *Pand. Périod.* 95. 2. 203. T. Huc, VIII, 443. Laurent, XX, 564. Muteau, *op. cit.*, p. 169.

⁽¹³⁾ Cpr. C. Limoges, *Pand. Périod.* 95. 2. 203.

⁽¹⁴⁾ Cpr. Trib. Teleorman, *Dreptul* din 1890, No. 14.

⁽¹⁵⁾ Cpr. C. Douai, D. P. 94. 2. 159. T. Huc, VIII, 443.

⁽¹⁶⁾ Cpr. Cas. rom., 16 Sept. 1897. *Dreptul* din 1897, No. 78 și *C. judiciar* din 1897, No. 37.

⁽¹⁷⁾ *I tutori sono obbligati pei danni cagionati dai loro amministrati abitanti con essi*. Veđi și art. 1903, § 3 din Codul spaniol de la 1889. Art. 832 din noul Cod german prevede de asemenea că: «*acela care, în virtutea legăi, este obligat a exercita o supraveghere asupra unei persoane, din cauza minorității sau stărei sale intelectuale ori trupesti, este obligat a repara dauna ce această persoană a adus pe nedrept unui al treilea. Asemenea obligațiune nu are loc, dacă acel*

el are asupra minorului aproape aceiaș autoritate ca și părinții (art. 390, 414) ⁽¹⁸⁾. Această părere, deși admisă de Pothier (*Oblig.*, II. 121), trebue să fie respinsă, pentru că dispoziția art. 1000 fiind întemeiată pe o presupțiune de culpă, ca atare, este de strictă interpretare. Tutorul va putea fi declarat responsabil, de câte ori faptul minorului aflat sub administrația sa va fi datorit culpei sale, adecă unei lipse de supraveghere. Culpă tutorului va trebui însă, în asemenea caz, să fie dovedită, ea nefiind nici într'un caz presupusă de lege, după cum este pentru tată și mamă ⁽¹⁹⁾.

Pentru aceleași motive, responsabilitatea excepțională prevădută de art. 1000 nu se întinde la alți membri ai familiei, precum ascendenții, frații sau surorile, chiar dacă aceste rude ar fi de fapt capii și administratorii casei ⁽²⁰⁾.

Ea nu se întinde de asemenea la curatorul minorului emancipat, la consiliul judiciar, etc ⁽²¹⁾.

Principiile generale asupra responsabilității părinților pentru delictele sau quasi-delictes săvârșite de copiii lor minori ce locuiesc cu dânsii fiind ast-fel expuse, să venim acum la decisiunea Curței din Geneva mai sus reproducă.

Această decizie pune în principiu că tatăl nu poate fi declarat civilmente responsabil de urmările accidentului cauzat prin o bicicletă de către fiul său minor, care n'a comis de cât o greșală ușoară și nu este în deobște cunoscut ca imprudent sau nedebaciú, fiind că nu se poate imputa, în asemenea caz, părintelui o lipsă de priveghere prin faptul că a permis unui fiú, în vârstă de 17 ani, să circule în bicicletă pentru interesul său plăcerea sa.

Această decizie n'a putut să ajungă la asemenea rezultat de cât prin aprecierea faptelor care, în specie, par a veni în ajutorul părintelui, căci, în drept, acest din urmă ar fi trebuit să

obligat și-a îndeplinit datoria sa de supraveghere, sau dacă dauna s'ar fi întâmplat independent de ori ce supraveghere». «*Wer kraft Gesetzes zur Führung der Aufsicht über eine Person verpflichtet ist, die wegen Minderjährigkeit oder wegen ihres geistigen oder körperlichen Zustandes der Beaufsichtigung bedarf, ist zum Ersatze des Schadens verpflichtet, den diese Person einem Dritten widerrechtlich zufügt. Die Ersatzpflicht tritt nicht ein, wenn er seiner Aufsichtspflicht genügt oder wenn der Schaden auch bei gehöriger Aufsichtsführung entstanden sein würde. Die gleiche Verantwortlichkeit trifft denjenigen, welcher die Führung der Aufsicht durch Vertrag übernimmt*». Cpr. și art. 61 din Codul federal al obligațiilor de la 1884 (Elveția). ⁽¹⁸⁾ Pothier, *Oblig.*, II, 121. Thiry, III, 206. Sourdat, *op. cit.*, II, 843. Mourlon, II, 1693. Marcadé, V, art. 1384, No. 2. Muteau, *op. cit.*, p. 177.

⁽¹⁹⁾ Baudry, II, 1353. Laurent, XX, 555. Acollas, II, p. 979, nota 1. T. Huc, VIII, 440, p. 585. Demolombe, XXXI, 588 urm.

⁽²⁰⁾ Muteau, *op. cit.* și *loco supra cit.* Giorgio Giorgi, *Teoria delle obbligazioni nel diritto moderno italiano*, V, 268.

⁽²¹⁾ Giorgio Giorgi, *loco supra cit.* Larombière, *Oblig.*, V, art. 1384, No. 6.

fie declarat responsabil. În zadar s'ar dice, în adevăr, după cum face decizia de mai sus, că părintele n'a comis nici o imprudență prin faptul că a permis unui copil de 17 ani să circule în bicicletă, căci legea nu cere, pentru ca părintele să fie responsabil, ca el să fi comis o imprudență personală; simpla împrejurare că el a autorizat sau n'a împedat faptul pe care îi stătea în putință de a-l împedea, îl expune la plata daunelor cauzate de copilul său minor cu această ocaziune, prin imprudența sa, cu toate că faptul în sine și permisiunea de a-l aduce la îndeplinire nu constituiesc o culpă. Ori, în specie, accidentul datorindu-se imprudenței minorului Détruche, de oarece decizia nu constată în fapt că el ar fi luat precauțiunile necesare pentru împedecarea acestui accident, nici că bicicleta avea clopoțelul reglementar⁽²²⁾, tatăl acestui minor trebuia să fie declarat responsabil, de și, în principiu, faptul de a permite unui copil de 17 ani să circule în bicicletă nu poate fi considerat ca o culpă.

În puterea acestor principii s'a decis cu drept cuvânt că părintele este responsabil de accidentul cauzat de copilul său minor unui alt copil, cu ocaziunea unui joc periculos, de exemplu, prin aruncarea unei petre sau unui alt proiectil⁽²³⁾.

S'a decis de asemenea că părintele care a permis fiului său minor de a merge la vânat, răspunde de accidentul ce acesta a pricinuit altuia prin imprudența sa⁽²⁴⁾.

Și fiind-că vorbim de accidente cauzate prin bicicletă, vom menționa, în aceeași ordine de idei, o decizie a Curței noastre supreme, s-a a II-a, din 17 Martie 1899, prin care Direcțiunea poștelor a fost cu drept cuvânt declarată responsabilă de daunele cauzate prin faptul săvârșit de un factor poștal, care fiind însărcinat de șeful unei sucursale de a aduce în grabă o recipisă la un Minister, a călcat pe cineva cu bicicleta, în îndeplinirea acestui act administrativ⁽²⁵⁾.

⁽²²⁾ Cpr. Cas. fr., 12 Iunie 1899, *Dreptul* No. 60 din 30 Septembrie 1899.

⁽²³⁾ Cpr. C. Lyon și Nîmes. D. P. 95. 2. 207. D. P. 55. 2. 1 și 161. Dacă copilul, autorul quasi-delicțiului, se găsea într-o școală, el a putut fi declarat solidar responsabil pentru dauna cauzată prin imprudența sa, dimpreună cu șeful acelei școli, culpabil de lipsă de priveghere. Părintele, în asemenea cas, nu are nici o răspundere. Trib. și C. Besançon. Répert. Dalloz, *Supplément, Oblig.*, 590, nota 2. Cpr. și Cas. fr. D. P. 90. 1. 145.

⁽²⁴⁾ C. Caen și Cas. fr. Répert. Dalloz, *Responsabilité*, 580, nota 3 și 4. Sirey, 40. 2. 538. — Curtea din Agen a decis cu toate acestea că faptul din partea unui părinte de a fi lăsat la dispoziția copilului său minor o armă cu care acesta a produs altuia o rană, nu trebuie să fie numai de cât considerat ca o imprudență de natură a-l face civilmente responsabil, mai cu samă când este vorba de un minor în vîrstă de 20 de ani. Vezi această decizie în Sirey, 66. 2. 277.

⁽²⁵⁾ Vezi *Dreptul*, No. 55 din 12 Sept. 1899.

Așa dar, după rigoarea principiilor, deciziunea Curței din Geneva lasă de dorit, și soluțiunea dată asupra speciei de mai sus ar fi trebuit să fie cu totul alta.

D. Alexandresco

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, SECȚIA I

Audiența de la 13 Decembrie 1899

Președenția D-lui GR. LAHOVARI, Președinte

Staver Anghelidi cu Năstase Nedu și alții

Vînzare. — Vînzarea lucrului altuia. — Nulă sau anulabilă. — Confirmare sau notificare.

(Art. 973, 1190 și 1294 Cod civil; art. 1599 Cod civil frances).

În sistemul Codului civil român vînzarea lucrului altuia nu este nulă ci anulabilă, și prin urmare susceptibilă ca, prin confirmare sau ratificare, să și producă toate efectele unei perfecte vînzări.

Decisiunea 451/99.—Respins recursul făcut de Staver Anghelide contra decisiunii Curței de apel din Galați, s. I, cu No. 180/96, dată în proces cu Năstase Nedu și alții.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d-l consilier I. Duca;

Pe d-l avocat S. Cihoschy în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat I. Maxim în combateri, și

Pe d-l procuror de secție St. Stătescu în concludiuni fiind minorii în cauză;

Deliberând,

Asupra motivelor de casare:

«Greșită interpretare a art. 973, 1294 și 1190 Cod civ.».

Considerând că faptele procesului debătut la instanțele de fond, cesiunea dedusă în judecata acestei Inalte Curți, cu privire la mijloacele de casare în discuțiune, este aceea de a se ști, dacă vînzarea lucrului altuia este nulă în mod absolut, sau numai anulabilă, și prin urmare, în acest din urmă cas, susceptibilă fiind de confirmare sau ratificare, poate a și produce efectele ei juridice;

Considerând că de și în Codul civil frances, există un text (art. 1599) care declară nulă în mod formal, vînzarea lucrului altuia, totuși doctrina și jurisprudența franceză este aproape unanimă în a recunoaște și susține, că o asemenea vînzare nu este nulă, neexistentă, în mod absolut ci numai anulabilă;

Considerând că legiuitorul nostru, suprîmînd citatul text, invederat rezultă că în sistemul Codului nostru civil, rămîne în afară de ori-ce discuțiune, că o asemenea vînzare este numai anulabilă și deci susceptibilă ca prin confirmare sau ratificare, să și producă toate efectele unei perfecte vînzări;

Considerând că ast-fel fiind, și întru cât, în specie, Curtea de fond, prin deciziunea atacată azi cu recurs constată că vînzarea imobilului în litigiu, s'a confirmat printr'un act autentic intitulat «Declarație» dat

de către recurentul Staver Anghelide, actual proprietar, prin care act, recurentul recunoaște de bună vînzarea făcută de către V. Butunoiu lui Năstase Nedu și întru cât acest act juridic (confirmarea) fiind unilateral, căci legea nu cere pentru validitatea lui concursul a două voințe, ci numai consimțimentul aceluia care este în drept a-l face, ast-fel că numai putea fi retras de recurentul Staver Anghelide, sub pretextul că a nu a fost oferta sa acceptată de V. Butunoiu, apoi, cu drept cuvînt și fără a interpreta greșit textele de lege arătate în motivele de casare, a judecat instanțele de fond, când a recunoscut ca proprietar al imobilului pe intimatul Năstase Nedu, și deci, motivele de casare fiind neîntemeiate, urmează a fi respinse ca atare ;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II

Audiența de la 8 Martie 1900

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Jean Farjon, recurs corecțional

Delicte.— Procese-verbale de constatare.— Când fac probă.— Combaterea lor.— Instrucția orală.— (Art. 186 Pr. pen.).

De și procesele-verbale, pentru constatarea unui delict, încheiate de agenții poliției judiciare, pot servi spre a declara existența delictului imputat când acele procese-verbale nu sunt combătute, însă când ele sunt combătute prin toate mijloacele, prin martori, etc., în asemenea caz ele nu pot servi ca dovadă și instanța judecătorească care pune temeiul numai pe cuprinsul lor fără a căuta ca și din instrucția orală să și formeze convingerea despre existența delictului, violează articolul 186 din Proc. penală, și deci pronunță o hotărîre casabilă.

Decisiunea 219/900.— Casarea decisiiei Curței de apel din Galați, secția I cu No. 681/99 dupe recursul făcut de Jean Farjon.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier N. Predescu ;

Pe d-l avocat M. G. Orleanu în desvoltarea motivelor de casare ;

Pe d-l procuror de secție St. Stătescu, în concludiuni ;

Deliberând,

Asupra mijlocului I de casare :

«Am afirmat Curței că d-ra Ioanid m'a însoțit de bună voe și am dovedit aceasta cu martorii ascultați de tribunalul de Ilfov și Curtea din București.

«Curtea pentru a înlătura depunerile acestor martori, se întemeiază pe arătarea făcută fără jurământ înaintea procurorului la primele cercetări de d-șoara Ioanid care nu a fost ascultată nici de tribunal și nici de Curte ;

«Făcînd ast-fel, Curtea comite un exces de putere și violează dispozițiile art. 186 Pr. c. pen. care pune principiul instrucțiunei orale și publice».

Avînd în vedere că prin decisiunea supusă recursului Curtea de apel declară că recurentul n'a putut dovedi prin nimic că d-na Brătășanu, odinioară d-ra Ioanid i-a făcut propunere de a fugi, și că răpirea comisă de el prin fraudă și violență se dovedește prin

procesul-verbal făcut de procurori și din procesul-verbal al doctorului Șuțu ;

Considerînd că procesele-verbale pentru constatarea unui delict încheiate de agenții poliției judiciare, pot servi spre a declara existența delictului imputat întru cât acele procese-verbale nu sunt combătute ;

Considerînd însă că recurentul a combătut faptul lui imputat, constatat prin procesele-verbale, prin toate mijloacele, prin martori diferiți cari a depus, și prin afirmările lui contrare ; Că în asemenea împrejurări procesele-verbale nu puteau servi ca dovadă spre a declara că faptul imputat există ;

Că punînd totuși Curtea temeiul pe cuprinsul proceselor-verbale, și fără ca ea să fi căutat prin instrucția orală a fi stabilit elementele pentru convingere asupra existenței faptului, prin aceasta s'a violat art. 186 Pr. penală.

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

Audiența de la 29 Februarie

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Ion Cârstea Matei zis și Corijan, condamnat în criminal

Curtea cu jurați.— Casație.— Dacă se poate invoca pentru prima oară în casație motivul că acusatul era mai mic de 18 ani în momentul comiterii crimei.

Nu se poate invoca și dovedi pentru întîia oară înaintea Curții de casație motivul întemeiat pe minoritatea prevenitului în momentul comiterii crimei, când se constată că înaintea juraților dînsul nu a invocat aceasta și nu a produs nici un act cu cari să dovedească că nu avea 18 ani în momentul comiterii crimei, mai cu seamă când președintele Curței cu jurați, de la sine, a pus juraților ca cestiune specială dacă acusatul avea vîrsta de 20 de ani impliniți în ziua comiterii crimei, cestiune la cari jurații respuseseră afirmativ.

Decisiunea 184/900.— Respins recursul făcut de Ion Cârstea Matei zis și Corijan contra decisiunei Curții cu jurați din jud. Ilfov cu No. 44/99.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d. consilier G. P. Petrescu ;

Pe recurent în susținerea recursului ;

Pe d. procuror general D. Alexandresco în concludiuni conchizînd la respingerea recursului ;

Deliberând,

Asupra motivului de casare invocat ;

«În anul 1894, când a avut loc crima, care în 1899 Decembrie 3, mi s'a atribuit mie, în acel an, eu după cum voi dovedi Inaltei Curți de casație și justiție cu certificatul meu de naștere, pe care în fața onor. Curții cu jurați nu l'am putut produce, pe atunci eram minor, și în conformitate cu legea, chiar dacă nu eram amăgit ca să fi fugit și eram prins, cred că justiția nu m'î putea aplica mai multă pedeapsă de cât 15 ani corecție, viața de minor».

Avînd în vedere că din decisiunea supusă recursului se constată că Ioan Cârstea Matei a fost condamnat în contumacie în anul 1894 la munca silnică pe toată

viața, pentru crima de omor cu voință a numitului Gheorghe Dufilopolu în baza art. 225 și 234 C. pen.; că prindându-se acuzatul în anul 1899, dânsul a fost judecat din nou, contradictoriu și condamnat la aceeași pedeapsă ;

Având în vedere că atât din procesul verbal de audiență, cât și din decisiunea Curții cu jurații, se constată că toate formalitățile legale au fost regulat îndeplinite, și că acuzatul, nu a făcut nici o propunere în scopul apărării sale, care să fi fost respinsă sau neglițată de Curte ;

Că, motivul invocat astă-zî de către Ion Cârstea Matei că : «ar fi fost minor de 18 ani în momentul comiterii crimei» pe de o parte, nu a fost invocat și dovedit de către dânsul în momentul desbaterilor înaintea Curții, iar pe de altă parte, că, Curtea, de la sine, prin președintele său a adresat juraților o chestiune specială dacă dânsul avea etatea de 20 ani împliniți în ziua comiterii crimei, și jurații, au răspuns afirmativ și la această chestiune ;

Că, deci, ast-fel fiind lucrurile, astă-zî, nici nu se mai poate verifica, cu ocazia acestui recurs, actul de naștere produs de către condamnat, nici acel act nu-i mai poate servi, pe această cale, pentru casarea decisiunii pronunțate ;

Că, în definitiv, acest singur motiv invocat, rămânând ne fondat, și toate prescripțiunile legii găsindu-se îndeplinite și legea bine aplicată ;

Pentru aceste motive, Curtea, de acord cu concluziunile d-lui procuror general D. Alexandresco, respinge, etc.

Audiența de la 14 Martie 1900

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

C. Eșanu, contra decisiunii comisiunii de apel din județul Neamțu

Contribuțiuni directe.—Schimbarea rolului în cursul periodului.—Competința comisiunii comunale.—Apel.—Rolul comisiunii de apel.—Inscrierea unui imobil pe un alt nume. — (Art. 28 și 51 din legea de constatare și percepere a contribuțiunilor directe).

Impozitul funciar al unui imobil rămâne neschimbat în timp de cinci ani precum s'a hotărît cu ocazia recensământului general, afară dacă bazele de schimbare fie la un imobil rural prin estirpare de pădure și întinderea pământului arabil, fie la un imobil urban prin urcarea venitului în urma adăogirilor sau ameliorărilor săvârșite, și comisiunea comunală de prefacere este în drept, din oficiu, a constata schimbarea baselor pentru evaluarea veniturilor imobilelor rurale și urbane.

În cas când comisiunea comunală constatând că baza imposabilă a unui imobil s'a schimbat și venitul aceluï imobil a crescut, și'l impune la un impozit mai mare, comisiunea de apel, înaintea căreia a facerea a fost adusă prin apelul fie al contribuabilului, fie al fiscului, trebuie să cerceteze dacă există sau nu condițiile de prefaceri pentru urcarea venitului aceluï imobil.

2) Comisiunea comunală de prefacere nu este com-

petentă a impune înscrierea unui imobil pe un alt nume.

Decisiunea 480/900. — Casată, după o divergență, decisiunea comisiunii de apel din județul Neamțu No. 276/900.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat P. Borș, procuratorul recurentului, în dezvoltarea motivelor de casare ;

Pe d-nul P. Greceanu, delegatul fiscului, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului de casare invocat :

«Comisiunea de apel a comis un exces de putere când a infirmat decisiunea No. 29/900 a comisiei comunale, căci din bunul său plac a calificat această din urmă decizie ca fiind rezultatul unei erori, fără să aibă vre-o dovadă. Excesul de putere e evident când se va observa că eu m'am mulțumit cu urcarea ce mi s'a făcut de comisiunea comunală și e de mirat cum, tocmai agentul fiscului să ceară scăderea fonciarului, în detrimentul fiscului. Dacă ne-am îndrepta privirile numai asupra acestei din urmă împrejurări am vedea îndată evidența excesului de putere. Argumentele din decizia comisiunii de apel sunt forțate.

«Ea ȳice că comisia comunală a dat o decizie pe baza unei erori ; Ei bine nu, căci dacă comisia comunală când a trecut imobilul pe numele meu, scăzând pe fostul proprietar Iancu Dimitriu, fără a ȳice prin decizia sa No. 76 din 3 Ianuarie 1900, că mă impune la un fonciar mai mare, nu urmează că a dat greșit decizia No. 29 din 4 Ianuarie 1900, cea infirmată de comisia de apel, nu, căci comisia comunală în virtutea drepturilor ce are de la lege, convingându-se că acel imobil are un venit mai mare, a trebuit să mă impună. Și că imobilul are un venit mai mare se probează prin o sumă de certificate și acte pe care le am depus odată cu recursul.

«Într'un alt rând de idei, cred că apelul d-lui controlor fiscal era inadmisibil și fără interes, așa rezultă din toată economia legii pentru constatarea și perceperea contribuțiunilor directe și când comisia de apel l'a discutat și l'a admis, a violat legea».

«Pentru aceste motive și în vederea actelor ce am depus o dată cu recursul, rog respectos pe onorata Inalta Curte să'mi admită recursul, casând sus citata decisiune a comisiunii de apel și dispunând a fi judecat din nou, conform art. 45 și 46 din legea de constatare și perceperea contribuțiunilor directe, căci comisia de apel a violat și art. 51 și urm. din citata lege».

Având în vedere că se constată că comisia de prefacere a comunei Buhuși prin încheerea 76 din 3 Ianuarie 1900, în urma cererei lui Dumitriu a dispus înscrierea imobilului situat în strada Băcan pentru plata impozitului pe numele lui C. Eșanu ;

Că apoi, aceeași comisie de prefacere, prin procesul verbal din 4 Ianuarie 1900 No. 29 dispune a impune pe Eșanu la plata impozitului pentru acele case pe un venit anual de 600 lei ;

Având în vedere că, în urma apelului fiscului comisia de apel prin decizia din 4 Februarie 1900, susține că în urma încheerii din 3 Ianuarie 1900, a comisiei de

prefacere Eșeanu urma să fie înscris la plata impozitului ca autorul lui, adică pe un venit net de 375 lei; că trecând pe Eșeanu cu un adaos de venit, care nu s'ar fi cerut nici de Eșeanu, nici de agentul fiscalului, că este eroare, că statele de adaos și scădere au a fi puse în armonie cu decizia comisiei comunale în baza căroră ele se formează, și de aceea comisia de apel ordonă rectificarea ștatelor de adaos, înscriindu-se Eșeanu numai cu 375 lei anual;

Considerând că, impozitul fonciar al unui imobil rămâne neschimbat în timp de 5 ani precum s'a hotărât cu ocazia recensământului general afară dacă bazele se schimbă fie la un imobil rural prin estirpare de pădure și întinderea pământului arabil fie la un imobil urban prin urcarea venitului în urma adăogirilor sau a ameliorărilor săvârșite;

Considerând că, comisiunea comunală de prefacere nu e competentă a impune înscrierea imobilului pe alt nume, de oare ce art. 28 al legii de constatare se opune, însă ia este în drept din oficiu a constata preschimbarea baselor pentru evaluarea în modul arătat mai sus;

Că dacă comisia comunală prin încheerea din 4 Ianuarie sub No. 29, a impus casa recurentului la fonciar la un venit brut de 600 lei fără nici o justificare sau indicare relativă la preschimbarea baselor, comisia de apel nu putea admite apelul fiscalului pentru motivele din ea, ci trebuia să cerceteze dacă erau sau nu condițiile de prefaceri pentru urcarea venitului imobilului recurentului;

Că comisia de apel în loc să se preocupe de cestiunea dacă imobilul înscris pe numele lui Eșeanu este același sau dacă e prefăcut în urma ameliorărilor și pentru acesta venitul urcat, se preocupă de armonia ștatelor de adaos și de scădere cu decisiile comisiei comunale în baza căroră ele se formează, de vreme ce comisia comunală de prefacere la 3 Ianuarie prin încheerea sub No. 76 a înscris imobilul numai pe alt nume, iar prin încheerea No. 29 din 4 Ianuarie a constatat venitul net al imobilului fără nici o motivare sau constatare de 600 lei;

Că așa fiind urmează decizia comisiei de apel să fie casată pentru ca comisiile de apel de trimitere să constate dacă s'au preschimbato bazele de evaluarea imobilului recurentului sau nu, pentru ca să justifice urcarea venitului, odinoară a lui Dumitriu, iar acum a recurentului;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

Audiența de la 29 Februarie 1900

Președinția D-lui N. M. A N D R E A, Președinte

Gheorghe Avgherino cu N. M. Atanasulis

Cambii.—Șlep vândut pentru plata ei. — Achitarea cambiei prin transporturile făcute de șlep și încasarea banilor din transporturi de către creditorul cambiei.—Expertisă.—Raportul experților care constată numărul transporturilor. — Nedisputarea lui de judecată.—Afirmarea judecătii că din raport nu rezultă numărul transporturilor.—Eroare gravă de fapt.—Casare.

Când debitorul unei cambii, pentru a dovedi că acea cambie, în urma căreia i s'a vândut un șlep al său, era achitată în momentul vinderei șleplului, invoacă înaintea judecătii că în intervalul de când

creditorul său, posesorul cambiei, i-a luat cu forța din stăpânire șleplul și până la data vinderei șleplului la licitație publică, creditorul a închiriat acel șlep pentru diferite transporturi, încasând din șese transporturi câte a făcut, sume de bani cu cari se acoperise cu prisos cambia, iar pentru dovedirea acestor fapte invoacă pe lângă acte prezentate de densus și raportul experților numiți de judecată, raport prin care experții constată că șleplul a făcut un număr de șese transporturi în intervalul de la luarea lui de creditor până la vindere, și instanța judecătorească nu se ocupă de raportul experților și nedisputându-l se mărginește numai a afirma că din expertiză nu rezultă că creditorul ar fi făcut cu șleplul luat de la debitor numărul de șese transporturi, prin aceasta instanța judecătorească comite o eroare gravă de fapt și pronunță o hotărâre casabilă.

Decisiunea 51/900. Casată în urma recursului făcut de Gh. Avgherino decisiunea Curței de apel București, secția III cu No. 22/99, dată în proces cu N. M. Athanasulis.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d. președinte N. Mandrea;

Pe d. avocat Cihoscky în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d. avocat P. Macri în combateri:

Deliberând,

Asupra motivului II de casare:

«Atât Curtea de apel din Galați cât și cea din Iași 'mi-a admis ca dovedită acțiunea, numai cea de București 'mi-a respins'o ca nedovedită, de și dovezile abundă. Însăși această Curte prin decizia sa constată că la înfățișare am depus dovezi dar nu le specifică și nu le discută. Dacă șleplul în litigiu s'a aflat în exploatarea adversarului nu e, ci densus trebuia să facă proba că acel șlep a stat ancorat în tot timpul și n'ar fi produs nici un venit, lucru nenatural și neadmisibil. Cu toate acestea afară de raportul experților, ce am adus de la căpitania de port unde se ține comt de mișcarea fie-cărui vas, un certificat de mai multe transporturi făcute de acest vas, iar de la bursă, un alt certificat de prețurile navlului și prin urmare de veniturile încasate de adversar, iar Curtea trece peste aceste acte oficiale vrednice de toată credința, fără a le discuta de fel forța lor probantă și nu se poate zice că nu le-aș fi prezentat, căci se constată de Curte că am depus dovezile trecute în concluziile scrise. Decî Curtea comite o eroare grosieră, când declară că n'ar fi avut elemente de apreciere a venitului șleplului, lăsând ast-fel nelichidate într'un mod cert compturile dintre mine și adversar».

Având în vedere că conformându-se deciziunii de trimitere No. 13 din 31 Decembrie 1895 a acestei Inalte Curți, dată în secțiunii unite, Curtea de apel din București, secția III prin decisiunea supusă recursului de față, stabilește în fapt că recurentul Avgherino se împrumută în anul 1890 de la Atanasulis, intimatul în recurs, cu suma de 1500 lei pentru care emite o cambie și'i dă în gagiu un șlep, printr'un contract făcut sub forma unui act de vînderea șleplului;

Că șleplul fiind urmărit de Pardovicî, căruia Atanasulis, i cedase cambia emisă de Avgherino, a fost vîndut și cumpărat la licitație de E. Dinerman la 11 Iunie 1895;

Că, prin urmare, acțiunea lui Avgherino în contra lui Atanasulis, pe care era chemată să o judece Curtea de apel, nu mai putea avea de obiect condamnarea lui Atanasulis la restituirea șleplului, cum se ceruse

la început, ci condamnarea la valoarea șlefului și daune interese, întru cât Avgherino pretindea că urmărirea șlefului fusese nedreaptă, căci cambia, creanța pe temeiul căreia se făcuse urmărirea ar fi fost stinsă prin plată;

Considerând că pentru ca să probeze că era achitată cambia, creanța în momentul când pe temeiul ei s'a vândut șleful, Avgherino a invocat la Curtea de apel că în intervalul de la Aprilie 1893, când Atanasulis ia luat cu forța din stăpânire șleful și până la Iunie 1895 când șleful s'a vândut la licitație publică, Atanasulis l'a închiriat la diferite persoane pentru transportări de produse, așa că din chirii încasate numai până la Maiu 1894, data scadenței cambii, Atanasulis realizase mai bine de 1800 lei sumă cu care se acoperise cu prisos de cei 1500 lei ce avea să primească în virtutea cambiei în discuțiune iar pentru dovedirea acestor fapte Avgherino invocase, pe lângă actele prezentate în cursul instanței, și raportul experților din expertisa ordonată de Curtea de apel;

Considerând că după ce stabilește că șleful a fost în posesiunea lui Atanasulis pe timpul arătat de Avgherino, și că experții, pe care-i numise constataseră în raportul lor că șleful putea produce într'un an venitul de 1656 lei, Curtea de apel declară că n'a fost în măsură să aprecieze sumele ce a produs șleful lipsindu-i elementele de apreciere, din cauză că experții ar fi făcut această evaluare a venitului anual al șlefului numai în caz ipotetic, când șleful ar fi fost închiriat în condițiuni, adică ar fi făcut șase transporturi într'un an, caz în care apreciază experții că ar fi produs venitul net anual de 1656 lei;

Considerând că experții, având însărcinarea de la Curtea de apel din București să constate și sumele încasate de Atanasulis din exploatarea șlefului pe timpul de la Maiu 1893 și până la 5 Maiu 1894, și de la această dată până la 18 Aprilie 1895, au declarat prin raportul lor adresat Curței de apel că sumele încasate de Atanasulis din exploatarea șlefului sunt aceleași prevăzute în raportul primilor experți se vede trecută o socoteală a lui Atanasulis privitoare la închirierea șlefului din care rezultă că șleful a făcut șase transporturi, în intervalul de la Maiu 1893 și până la 5 Maiu 1894;

Că, prin urmare, neocupându-se Curtea de apel d'această parte a raportului experților și nediscutându-i ci mărginindu-se a afirma în considerantele deciziei sale, că din expertisă nu rezultă că Atanasulis ar fi făcut cu șleful șase transporturi într'un an, număr de transporturi necesar pentru ca șleful să producă venitul anual de 1656 lei, sumă cu care se achită cambia în discuțiune, Curtea de apel comite o eroare gravă de fapt și dară motivul de casare invocat este întemeiat.

Pentru aceste motive și fără a mai cerceta cele l'alte mijloace de casare invocate, Curtea, casează, etc.

INFORMAȚIUNI

La 22 Martie cor. Curtea de apel din București secția I, în urma pledoariilor d-lor avocați: Al. Djuvara, M. Antonescu, Villacros și Cihosky din partea moștenitorilor def. Tache Urlățeanu a numit ca sechestrul judiciar al succesiunii care se ridică la peste șapte milioane pe d-l avocat Nicolae Durma.

Prin numirea unui singur sechestrul toți moștenitorii au rămas mulțumiți căci cheltuelile vor fi mult mai mici ca în cazul dacă s'ar fi menținut trei persoane ca sechestrari judicari după cum numise Trib. Ilfov s. III, iar pe de alta afacerile succesiunii

se vor putea lichida mai repede și mai în avantajul moștenitorilor.

La 27 Martie cor. seara în casele D-lui Mandrea din str. Fontânei No. 30 s'a întrunit un număr de peste 40 persoane dintre membri fondatori ai Societății Juridice Române al cărei statut l'am publicat în *Curierul Judiciar* No. 25 de Duminică 26 Martie.

După ce D. N. Mandrea, președintele Societății a pus în curent adunarea de lucrările făcute de Comitet până în prezent, a cerut a se procede alegerea unui membru în consiliu în locul D-lui B. Brătianu care a declinat această onoare.

Adunarea în unanimitate a proclamat ales pe D. *Dimitrie Alexandrescu*, Procuror general la Inalta Curte de Casație, profesor universitar și director al acestui ziar și a hotărât a se trimite tutulor Preșidenților de Curți, Preșidenților de Trib., Judecătorilor de Ocoale, și Decanaților de avocați, apeluri pentru înscriere de membrii, exemplare de statute ale Societății și formulare de adesiuni.

D-nul D. Mavrodin, președintele Trib. Ilfov s. II a și început încasările. Numai în acea seară de la membrii prezenți s'a încasat peste 1000 lei.

D-nii membrii, doritori a achita taxa de înscriere, care este de 20 lei pentru cei din București, 10 lei pentru cei afară din București, și cotisația lunară care este de 5 lei pentru cei din București, și 2 lei pentru cei afară din București, se vor adresa d-lui Casier *D. Mavrodin*, de la care vor obține chitanța din registru cu matcă.

Intrunirea viitoare s'a fixat pentru ziua de 29 Aprilie 1900 tot în casele D-lui N. Mandrea, str. Fontânei No. 30, pentru când sunt invitați a lua parte toți D-nii membrii fondatori, cum și acei ce vor cere înscrierea ca membrii în acest interval. Se va ține o conferință a D-lui Petre Misir.

BIBLIOGRAFIE

A apărut de sub tipar și se află de vânzare la librăriile Socec și Leon Alcalay din București:

Le Mariage des Roumains à l'étranger

et des étrangers en Roumanie

Étude de législation comparée

par

C. N. Busdugan,

Président du Tribunal de Bacău

Prețul 6 lei

Această lucrare este precedată de o prefață în limba franceză.

de

D-I Dim. Alexandrescu

Procuror General la Inalta Curte de Casație și Profesor Universitar